

Kort daarop reisde Maria in grote haast naar het bergland, naar een stad in Juda, waar ze het huis van Zacharias binnenging en Elisabet begroette. Toen Elisabet de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot; ze werd vervuld met de heilige Geest en riep luid: 'De meest gezegende ben je van alle vrouwen, en gezegend is de vrucht van je schoot! Wie ben ik dat de moeder van mijn Heer naar mij toe komt? Toen ik je groet hoorde, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Gelukkig is zij die geloofd heeft dat de woorden van de Heer in vervulling zullen gaan.'

Lucas 1, 39-45

'De meest gezegende ben je'. Zo wordt Maria door Elisabet begroet en ook de vrucht van haar schoot wordt gezegend. Op die manier maakt de evangelist Lucas duidelijk hoe belangrijk de komst van Jezus is en hoe goed de taak is die Maria daarbij opneemt.

'Zegenen' is een prachtig woord. Het Latijnse 'bene dicere' en het Franse 'bénédiction' maken het duidelijk: iemand zegenen is het goede zeggen over die persoon. Het is een heel gebeuren. Men moet eerst het goede zien en waarderen. En dan die waardering ook uitspreken. Zo wordt het goede niet alleen bevestigd, maar ook gestimuleerd.

Zegenen maakt minstens twee mensen gelukkig: de persoon die gezegend wordt en ook de persoon die de zegen van harte uitspreekt. Die is immers blij en dankbaar om het goede in de ander. Zegenen is dus niet enkel iemand het goede toewensen, het is ook en vooral gelukkig worden aan elkaar.

En toch hebben wij, mensen, rare kronkels in ons, die ervoor zorgen dat we in veel ontmoetingen eerst zien wat ons in de ander stoort, wat fout is, wat ons niet goed uitkomt. Stel je voor dat we eerst het goede zouden opmerken en de ander zegenen. We zouden onmiddellijk een basis vinden, die ons toelaat om op een wijze manier om te gaan met wat ons stoort. De samenleving, de kerk, de buurt, het werk, de politiek, ... zouden er heel anders uitzien.

Mensen spreken ook de zegen van God uit. Gelovige ouders doen dat bij hun kinderen met een kruisje en de woorden:

'God zegene en beware je'. Liturgische vieringen worden met een zegen beëindigd. Die zegen drukt het geloof uit dat God in mensen, in ons, het goede ziet en waardeert, dat goede ook bevestigt bij monde van degene die het zegenwoord uitspreekt. Onder Gods zegen wordt het goede ook gestimuleerd. Wij mogen daar gelukkig om zijn. Gods zegen geeft ons vreugde en vertrouwen, tenminste als we hem bewust uitspreken en ontvangen.

Het verhaal over de ontmoeting van Maria en Elisabet wordt in de liturgie gelezen op 15 augustus, het feest van Onze-Lieve-Vrouw ten hemel opgenomen. Dat geeft meteen een hemels tintje. Het goede in Maria, dat door Elisabet gezegend wordt, gaat verder na de dood, tot in de hemel, zo viert wij.

Gods zegen, door mensen uitgesproken, is niet gebonden aan tijd en ruimte. Die zegen heeft nog altijd een hemels tintje. Hij verbindt ons, mensen, met God. Hij verbindt ons, mensen, met elkaar, ook over de drempel van de dood. Het goede dat in mensen gezien wordt, uitgesproken, bevestigd en gestimuleerd wordt, is groter en sterker dan de dood. Gezegende mensen worden – net als Maria – in de hemel opgenomen. En wij mogen gelukkig blijven om het goede in die mensen, die ons zijn voorgegaan.

Gelukkig zij die geloven dat de woorden van de Heer in vervulling zullen gaan.

God,
Gij ziet wat goed is in ons
en omdat Gij daar blij mee zijt
zegt Gij ons.

Uw zegen over ons
spreekt dat uit,
bevestigt het goede
en stimuleert het.

Uw zegen over ons
maakt ons gelukkig
en geeft ons vertrouwen.

God,
zegen ons
en bewaar ons leven
tot in de hemel.

God,
zegen ons,
opdat wij elkaar
tot zegen kunnen zijn.

Amen.

Foto: Taizé.

In het Licht van Gods Woord

Gezegend